

Geachte college,

De afgelopen tien dagen zijn er in Nederland meerdere vrouwen vermoord door hun (ex-)partner. Deze tragische gebeurtenissen maken opnieuw duidelijk dat partnergeweld en femicide geen randverschijnselen zijn, maar een structureel maatschappelijk probleem dat levens kost. Ook in Steenwijkerland hebben wij al femicide meegemaakt.

In Steenwijkerland loopt de gemeente mee in de *Beweging van Nul – Nul bange ouders*. Dit initiatief zet terecht in op cultuurverandering en preventie binnen de jeugdhulp en het gezin. Maar ook huiselijk geweld wordt in het document benoemd. Dat is waardevol maar het dekt de meest acute en levensbedreigende vormen van geweld, intiem terreur, partnergeweld en femicide, niet af.

Waar de informatienota spreekt over onmacht en taboes doorbreken, laten de actualiteit en de cijfers zien dat er ook een harde werkelijkheid bestaat van macht, controle en dodelijk geweld. Dat vraagt om meer dan een sociale beweging: het vraagt om scherpe risicotaxatie (onder andere de bekende rode vlaggen), directe bescherming, samenwerking met politie en justitie en duidelijke communicatie naar inwoners.

Het is van belang dat Steenwijkerland niet blijft steken in papieren ambities maar ook een daadwerkelijk veiligheidsnet organiseert voor vrouwen die gevaar lopen.

Vanuit die urgentie stellen wij de volgende vragen:

1. De Beweging van Nul richt zich sterk op ouders en jeugdhulp. Hoe borgt de gemeente dat ook partnergeweld en femicide, waar we de afgelopen weken bijna dagelijks dodelijke voorbeelden van zien, integraal onderdeel worden van beleid en aanpak?
2. In de informatienota staat dat geweld vaak voortkomt uit “onmacht” en dat “niemand dat wil”. Hoe verhoudt dit uitgangspunt zich tot situaties van intiem terreur, structurele controle en machtsmisbruik, die in de praktijk vaak voorafgaan aan vrouwenmoord?
3. De communicatie binnen de Beweging van Nul richt zich nu vooral op professionals. Hoe gaat de gemeente ervoor zorgen dat ook inwoners en met name vrouwen die gevaar lopen, duidelijke en toegankelijke informatie krijgen over waar zij terecht kunnen voor hulp en bescherming?
4. Femicidecijfers laten zien dat vooral ex-partners een groot risico vormen. Hoe zorgt de gemeente ervoor dat dit specifieke patroon (ex-partner, scheiding, escalatie) herkend en aangepakt wordt binnen de Beweging van Nul?
5. Steenwijkerland profileert zich als koploper in deze beweging. Hoe voorkomt de gemeente dat dit een papieren koploperschap wordt terwijl de daadwerkelijke impact op het terugdringen van levensgevaarlijke situaties onvoldoende zichtbaar of meetbaar is?
6. Welke afspraken zijn er gemaakt over het monitoren en evalueren van de beweging, en hoe wordt daarbij specifiek gekeken naar het aantal ernstige incidenten van huiselijk geweld en (potentiële) vrouwenmoorden in onze regio?
7. In de informatienota staat dat de aanpak “niet gericht moet zijn op ingrijpen, maar op praten en helpen zonder oordeel”. Hoe verhoudt deze visie zich tot situaties waarin direct ingrijpen onvermijdelijk is om levens te beschermen zoals bij dreigend partnergeweld of femicide? Kan het college toelichten hoe in de praktijk wordt voorkomen dat dit uitgangspunt leidt tot te laat ingrijpen en daarmee verhoogde veiligheidsrisico's?